

Aan de hand van praktijkvoorbeelden schrijven drie dierenartsen over ziekten in de melkveehouderij. Dierenarts Toon Meesters uit Roosendaal, Jef Laureyns, verbonden aan de Universiteit Gent (en dierenarts te Merelbeke) en Jan Dijkhuizen, werkzaam bij de Graafschap dierenartsen te Vorden, wisselen elkaar af bij een beschrijving van ziektebeeld tot behandeling.

Monitoren van bvd-status op een bedrijf belangrijk bij de bvd-bestrijding

Herinfectie met bvd

In het kader van een tweedelijnsbezoek kwam ik onlangs op een bedrijf met een zestigtal holsteinkoeien. De laatste maand had het bedrijf verschillende zieke dieren gehad. De eerste keer kregen drie pasgekalvde koeien plots last van ernstige koorts: een koe had ernstige baarmoederontsteking en de andere twee hadden een erge uierontsteking. De behandeling gaf geen goed resultaat en op een van de koeien moest er zelfs euthanasie toegepast worden. Bij sectie op deze koe werd er bvd-virus in orgaanweefsel aangetoond. In dezelfde periode kregen drie vaarzen koorts, diarree en baarmoederontsteking waarbij een antibioticabehandeling niet leek te helpen. Even later kregen nog eens drie koeien een abortus. Bij onderzoek van de foetus werd er opnieuw bvd-virus gevonden.

Vier jaar terug had dit bedrijf last gehad van bvd, waarop er twee dragers waren opgespoord en verwijderd van het bedrijf. Het bedrijf had een jaar lang alle pasgeboren kalveren getest op bvd-virus. Met jongveevensters werd er gedurende twee jaar getest of er bvd-virus circuleerde. Omdat die testen twee jaar lang negatief bleven, dacht de veehouder dat testen niet meer nodig was. De volgende twee jaar waren geen testen meer gedaan. De conclusie was snel gemaakt: er circuleerde opnieuw bvd-virus. Door gedurende twee jaar niet te testen besepte de veehouder niet dat er opnieuw een bvd-infectie was op zijn bedrijf. Had hij om de zes maanden een jongveevenster en een tankmelkonderzoek gedaan, dan zou hij de hoge prijs van de zieke en dode dieren niet hebben betaald.

De encyclopedie **bovine virale diarree of bvd**

Bovine virale diarree of bvd is een runderziekte waarvan het ziektebeeld meestal sluimerend is, maar die ook erge uitbraken kan veroorzaken. Een infectie met bvd kan aanleiding geven tot productiedaling, verminderde groei, vruchtbaarheidproblemen, sterfte van kalveren en een algemene vermindering van de weerstand.

Wanneer een koe wordt besmet met de ziekte tussen drie en zes maanden dracht, krijgt ze een dragerkalf. Een dragerkalf scheidt levenslang het virus uit. Vrouwelijke dragers krijgen op hun beurt ook weer dragers. Uitroeien van bvd komt er

duis met name op neer deze dragers op te sporen en van het bedrijf te verwijderen.

Het bestrijden van bvd begint bij het monitoren van de vee-stapel. Dat kan aan de hand van een jongveevenster waarbij van vijf tot tien dieren ouder dan acht maanden bloed wordt genomen en wordt onderzocht. Nog beter is het om daaraan een tankmelkonderzoek te koppelen. Ook als het bedrijf vrij is, moet het deze testen blijven doen.

Bij tweedelijnsbezoeken blijkt vaker dat veehouders denken bvd-vrij te zijn, omdat ze ooit alle dieren hebben getest, of denken te hebben getest. Bij nader onderzoek blijkt dan dat er een aantal dieren nooit getest is en dat er in die niet geteste groep nog een drager loopt. Anderzijds treden er ook vaak herbesmettingen op vanuit andere bedrijven. Bioveiligheidsmaatregelen, zoals bedrijfskledij en -laarzen voor bezoekers, zijn dan van belang.

